

# Hospice voor wie nog midden in het leven staat

Een sterfhuis midden in de levendige binnenstad van Leiden. Jongerenhospice Xenia kreeg gisteren een architectuurprijs voor zorginstellingen. Patiënten kunnen op goede dagen de winkel of kroeg in duiken.

Hanneke van Houwelingen

Leiden

Jacqueline Bouts ziet hem nog gaan: een jonge vader die met zuurstof- en morfinepomp de deur uitstapt om met vrienden een drankje in de stad te gaan doen. Bouts is de oprichter van Xenia, een huis waar jonge mensen worden verzorgd tot aan hun dood. Tot nu toe is dit het enige jongerenhospice (16-45 jaar) in Nederland. De oprichtster ontving gisteren de Hedy d'Anconaprijs, een onderscheiding voor bijzondere architectuur in de zorg. Het twee etages hoge hospice aan de Kloosterpoort deelt haar tuin met een café en een studentenhotel. De zes kamers zijn ingericht met oude cafétafels, tweehands kasten en snelle wifi, maar gasten mogen ook spullen van thuis meenemen.

## Okerkleuren

Door de schuifpui kunnen de patiënten met

bed en al de binnenplaats oprijden. De tuin wordt onderhouden door een vader die in dit huis zijn zoon verloor aan kanker.

Bouts zag tijdens haar werk als verpleegkundige dat er voor deze groep weinig mogelijkheden zijn. „Hospices zijn vaak kleine bejaardenhuizen met okerkleuren en een sta-op-stoel. Moet je je voorstellen dat je daar terechtkomt als je nog midden in het leven staat?”

Xenia kan de geldprijs van 20.000 euro goed gebruiken, zegt de blijde oprichtster. De hospice krijgt geen subsidie en heeft jaarlijks ruim twee ton aan giften nodig om open te blijven. Naast de professionele zorg probeert een team van vrijwilligers laatste wensen van de gasten in vervulling te laten gaan, zoals een fotoshoot, huiskamerconcert of bezoek aan een voetbalwedstrijd.

Bouts moet nog vaak denken aan Sander Tichler, een van de ambassadeurs van Xenia, die op zijn sterfbed

aan haar vroeg: ‘Je gaat toch wel door met Xenia?’ De jongen, die in december overleed aan botkanker, was elke drie weken vijf dagen in dit huis. Zijn chemokuur kreeg hij hier, op zijn eigen kamer, in overleg met het LUMC.

„Hij vond de chemo's in het ziekenhuis vreselijk. Wanneer hij op een kamer kwam met oudere patiënten, zag je ze denken: ‘ach, dat jongetje’. Bij ons nodigde hij zijn vrienden uit.”

## Zorg uit handen

Bouts merkt dat veel patiënten zich pas aanmelden wanneer het thuis echt niet meer gaat. „Terwijl ze hier ook af en toe kunnen logeren. Dat is soms een opluchting voor de zieke, die zich bezwaard voelt omdat zijn partner thuis al het werk moet doen. Maar het kan ook prettig zijn voor de familie die de zorg even uit handen kan geven en weer even moeder, partner of zus kan zijn.”

De Hedy d'Anconaprijs wordt om het jaar uitgereikt door het Stimuleringsfonds Creatieve Industrie. In 2014 ging deze naar Veilige Veste in Leeuwarden.



**Bij ons nodigde Sander zijn vrienden uit voor de chemo**

— Jacqueline Bouts